

Kane ja Abel

JEFFREY ARCHER

Tuhlaajatytär

SAGA
EGMONT

Tuhlaajatyttö

Jeffrey Archer

Tuhlaajatyttö

SAGA Egmont

Tuhlaajatyttö

Suomentanut

Virpi Kuusela

Englanninkielinen alkuteos

The Prodigal Daughter

Kannen kuvat: Shutterstock

Kirja ilmentää aikaa, jona se on kirjoitettu, ja sen sisältö voi olla osittain vanhentunutta tai kiistanalaista.

Copyright © 1982, 2022 Jeffrey Archer ja SAGA Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään

ISBN: 9788726966190

1. painos

Tämä kirja on suojattu tekijänoikeuslailla. Kopiointi muuhun kuin yksityiseen käyttöön sallittu ainoastaan Sagan ja kirjailijan luvalla.

Peterille, Joylle, Alisonille, Clarelle ja Simonille

Prologi

”Yhdysvaltain presidentti”, hän vastasi.

”Tiedän mukavampiakin tapoja hankkiutua konkurssiin”, hänen isänsä sanoi ottaessaan puolikuun muotoiset lasit nenältään ja katsoi tyttärtään sanomalehtensä yli.

”Älä ole hupsu, isä. Presidentti Roosevelt todisti, ettei ole suurempaa kutsumusta kuin kansakunnan palveleminen.”

”Roosevelt ei ole todistanut muuta kuin...” isä aloitti. Hän jätti kuitenkin lauseen kesken ja jatkoi sanomalehden lukemista. Hän tiesi, että hänen tyttärensä olisi pitänyt huomautusta epäkunnioittavana.

Tyttö jatkoi aivan kuin olisi tiennyt, mitä isän mielessä liikkui. ”Tiedän, että minun olisi turha tavoitella sellaista ilman sinun tukeasi. Minun sukupuoleni on jo melkoinen rasite, ja kaiken lisäksi minulla on puolalaiset sukujuuret.”

Isän ja tyttären välillä oleva sanomalehtiverho laskeutui välittömästi. ”Älä ikinä väheksy puolalaisia”, isä kielsi. ”Historia on osoittanut, että me olemme kunniallista kansaa, jonka sana pitää aina. Minun isäni oli paroni –”

”Tiedän, ja niin oli siis myös minun isoisäni, mutta hän ei voi enää auttaa minua tulemaan presidentiksi.”

”Sääli sinänsä”, isä huokaisi. ”Hän olisi varmasti ollut suuri johtaja meidän kansallemme.”

”Miksei sitten hänen pojantyttyärensä voisi olla?”

”Miksei todellakin”, Abel sanoi ja katsoi ainoan lapsensa teräksenharmaisiin silmiin.

”Eli autatko sinä siis minua, isä? Minulla ei ole toivoakaan onnistua ilman sinun taloudellista tukeasi.”

Isä epäröi hetken ennen kuin vastasi. Hän pani silmälasit takaisin nenälleen ja taisteli *Chicago Tribunen* hitaasti kokoon.

”Teen kanssasi sopimuksen, kultaseni – niistähän politiikassakin on aina kysymys. Jos New Hampshiren esivaalitulos on hyvä, minä tuen sinua. Muussa tapauksessa saat luvan unohtaa koko ajatuksen.”

”Mikä on sinun mielestäsi hyvä tulos?” tyttö kysyi välittömästi.

Abel epäröi jälleen ja punnitsi sanojaan. ”Jos voitat esivaalit tai saat yli kolmekymmentä prosenttia äänistä, minä tuen sinua puoluekokoukseen asti, vaikka se tietäisi minulle vararikkoa.”

Tyttö rentoutui ensimmäisen kerran koko keskustelun aikana. ”Kiitos, isä. En voisi pyytää enempää.”

”Et todellakaan”, isä vastasi. ”Mutta saanko minä nyt keskittyä selvittämään, miten Cubs saattoi hävitä sarjan seitsemännessä ottelussa Tigersiä vastaan?”

”Cubs on eittämättä heikompi joukkue, niin kuin tulos 9–3 osoittaa.”

”Nuori nainen, kuvittelet ehkä tietäväsi jotakin politiikasta, mutta usko pois, että baseballista sinä et tiedä yhtään mitään”, isä sanoi juuri kun tytön äiti saapui huoneeseen. Tanakka mies kääntyi vaimoan kohti. ”Meidän tyttäreemme haluaa pyrkiä Yhdysvaltain presidentiksi. Mitä mieltä sinä olet siitä?”

Tyttö katsoi äitiään ja odotti malttamattomana vastausta.

”Minäpä kerron, mitä mieltä olen”, äiti vastasi. ”Olen sitä mieltä,

että hänen olisi pitänyt mennä nukkumaan jo aikoja sitten ja syytän sinua siitä, että olet valvottanut häntä näin myöhään.”

Abel vilkaisi kelloaan. ”Olet oikeassa.” Hän huokaisi. ”Menehän siitä jo nukkumaan, pikkuinen.”

Tyttö tuli isänsä viereen, suukotti häntä poskelle ja kuiskasi: ”Kiitos, isä.”

Abel katsoi yksitoistavuotiasta tyttärtään, kun tämä lähti huoneesta, ja huomasi, että tyttö oli puristanut oikean kätensä tiukasti pieneen nyrkkiin, kuten teki aina ollessaan vihaisella tai päättäväisellä tuulella. Hän arveli tytön olevan sillä hetkellä molempia, mutta olisi ollut turha yrittää selittää Zaphialle, ettei heidän ainoa lapsensa ollut mikään tavallinen kuolevainen. Abel ei ollut enää aikoihin yrittänyt saada vaimoaan kiinnostumaan hänen omista tavoitteistaan, joten hän oli kiitollinen edes siitä, ettei vaimo ollut onnistunut lannistamaan heidän tyttärensä kunnianhimoa.

Abel ryhtyi lukemaan jälleen Chicago Cubsin sarjaotteluhäviöstä, ja hänen oli myönnettävä, että tytär oli saattanut arvioida senkin osuvasti.

Florentyna Rosnovski ei maininnut tätä keskustelua kahteenkymmeneenkahteen vuoteen, mutta kun hän sitten lopulta muistutti siitä, hän oletti, että isä pitäisi oman osansa sopimuksesta. Isällähän oli tuon tuostakin tapana muistuttaa, että puolalaiset olivat kunniallista kansaa, jonka sana piti aina.

Menneisyys

1934–1968

1

Synnytyks oli ollut kaikkea muuta kuin helppo, mutta eihän mikään ollut koskaan ollut helppoa Abel ja Zaphia Rosnovskille. He olivat kumpikin oppineet suhtautumaan omalla tavallaan filosofisesti siihen, että olivat joutuneet taistelemaan kaiken saavuttamansa eteen. Abel oli halunnut pojan, perillisen, josta tulisi aikanaan Baron Groupin pääjohtaja. Hän oli uskonut, että kun poika olisi valmis ottamaan paikan pääjohtajana, hänen oma nimensä olisi päässyt Ritzin ja Statlerin rinnalle ja Baron olisi maailman suurin hotelliketju. Hän oli astellut edestakaisin St Luke's -sairaalan värittömällä käytävällä odottaessaan ensimmäistä parkaisua. Hänen lievä ontumisensa oli pahentunut jokaisen kuluneen tunnin myötä. Hän oli aina välillä pyöritellyt ranteessaan olevaa hopearengasta ja katsonut siihen kauniisti kaiverrettua nimeä. Hän ei ollut epäillyt hetkeäkään, etteikö hänen esikoisensa olisi poika. Hän kääntyi ja lähti jälleen takaisin päin ja huomasi tohtori Dodekin tulevan häntä kohti.

”Onneksi olkoon, herra Rosnovski”, tohtori toivotti.

”Kiitos”, Abel vastasi olettaen, että hänen toiveensa oli toteutunut.

”Teillä on kaunis pieni tytär”, tohtori kertoi päästessään hänen luokseen.

”Kiitos”, Abel toisti hiljaa ja yritti salata pettymyksensä. Hän seurasi enemmittä puheitta synnytyslääkärinä käytävän päässä olevaan pieneen huoneeseen ja näki ikkunan takana rivin ryppyisiä naamoja. Lääkäri osoitti hänelle hänen esikoisensa. Tyttären pienet sormet olivat puristuneet tiukasti nyrkkiin, toisin kuin muilla vauvoilla. Abel oli lukenut jostain, ettei vauvan odotettu tekevän niin ainakaan kolmeen viikkoon. Hän hymyili ylpeänä.

Äiti ja tytär jäivät St Luke’s -sairaalaan vielä kuudeksi päiväksi, ja Abel kävi katsomassa heitä joka aamu aina Chicagon Baronin aamiaistarjoilun päätyttyä ja joka iltapäivä, kun viimeinenkin lounasvieras oli lähtenyt hotellin ruokasalista. Zaphian metallisängyn molemmin puolin oli sähkeitä, kukkia ja nykyisin niin suosituiksi tulleita onnittelukortteja. Ne kaikki olivat vakuuttava osoitus siitä, että muutkin iloitsivat lapsen syntymästä. Äiti ja nimetön lapsi – Abel oli valinnut pojan nimen jo kauan ennen lapsen syntymää – pääsivät kotiin seitsemäntenä päivänä.

Viikkoa myöhemmin he antoivat tyttärelleen nimeksi Florentyna Abelin siskon mukaan. Kun lapsi oli kotiutunut talon yläkertaan hiljattain sisustettuun lastenhuoneeseen, Abel vietti siellä tuntikausia ihan vain katselemassa tytärtään. Hän katsoi tytärtä, kun tämä nukkui tai oli valveilla, ja tiesi, että hänen olisi tehtävä entistä enemmän töitä taatakseen lapsensa tulevaisuuden. Hän oli päättänyt, että Florentyna saisi elämälleen paljon paremmat lähtökohdat kuin hän itse oli saanut. Florentyna ei kokisi samanlaista ankeutta ja puutetta kuin hän oli lapsuudessaan kokenut, eikä sellaista nöyryytystä kuin hän oli kokenut saapuessaan Ellisin saarelle siirtolaisena, jolla ei ollut juuri muuta omaisuutta kuin muutama arvoton Venäjän rupla ainoan puvun takinvuoriin ommeltuna.

Abel varmistaisi, että Florentyna saisi kunnollisen koulutuksen, joka häneltä itseltään puuttui – vaikka ei hänellä tosin ollut syytä valittaa. Valkoista taloa isännöi Franklin D. Roosevelt, ja Abelin pieni

hotelliketju tuntui selviytyvän lamavuosista. Amerikka oli kohdellut tätä siirtolaista hyvin.

Istuessaan yksin tyttärensä luona yläkerran pienessä lastenhuoneessa Abel muisteli aina omaa menneisyyttään ja haaveili tyttärensä tulevaisuudesta.

Kun Abel oli saapunut aikoinaan Yhdysvaltoihin, hän oli saanut töitä New Yorkin Lower East Siden alueella olevasta lihakaupasta. Hän pysyi siellä töissä kaksi pitkää vuotta, kunnes haki tarjoilijaharjoittelijan paikkaa Plaza-hotellissa. Vanha hovimestari Sammy kohteli häntä ensimmäisestä päivästä lähtien kuin alhaisinta pohjasakkaa. Orjakauppiaskin olisi ollut vaikuttanut siitä, millaisen ylityömäärän se alhainen pohjasakka neljän vuoden aikana teki tavoitellessaan Sammyn apulaishovimestarin haluttua asemaa Oak Roomissa. Samaan aikaan Abel pänttäsi viitenä iltapäivänä viikossa kurssikirjoja Columbian yliopistossa, ja kun illallistarjoilu oli korjattu pois, hän jatkoi lukemista myöhään yöhön.

Hänen kilpailijansa ihmettelivät, milloin hän nukkui.

Abel ei tiennyt, miten hänen suorittamansa tutkinto auttaisi häntä, kun hän oli edelleen vain tarjoilija. Kysymykseen vastasi hyvin syönyt texasilainen nimeltä Davis Leroy, joka oli katsellut Abelia hänen tarjoillessaan Oak Roomissa. Herra Leroy omisti yksitoista hotellia, ja hän tarjosi Abelille apulaishohtajan paikkaa lippulaivassaan Chicagon Richmond Continentalissa, vastuualueena hotellien ravintolat.

Abel havahtui nykyhetkeen, kun Florentyna kääntyi kyljelleen ja alkoi taputella pinnasängyn reunaa. Hän ojensi sormensa, johon tytär tarttui kuin hukkumassa oleva laivasta heitettyyn pelastusköyteen. Tyttö alkoi purra sormeaa vielä puhkeamattomilla hampaillaan...

Chicagoon saavuttuaan Abel huomasi, että Richmond Continental teki kovaa vauhtia tappiota. Hän huomasi pian syyn. Hotellinjohtaja Desmond Pacey huijasi kirjanpidossa, ja hänen arvionsa mukaan tämä oli tehnyt sitä ainakin kolmekymmentä vuotta. Uusi apulaishohtaja keräsi ensimmäisen kuuden kuukauden aikana

riittävästi näyttöä Pacey'n syyllisyydestä, ennen kuin ojensi työnantajalleen kansion, jossa oli tiedot Pacey'n petoksesta. Kun Davis Leroylle selvisi, mitä hänen selkänsä takana oli puuhailtu, hän antoi välittömästi potkut Pacey'lle ja nimitti uuden suojattinsa tämän tilalle. Se kannusti Abelia tekemään entistä enemmän töitä. Hän oli niin vakuuttunut siitä, että saisi Richmond Groupin toiminnan voitolliseksi, että kun Leroy'n iäkäs sisko pani omistamansa 25 prosenttia yhtiön osakkeista myyntiin, hän muutti rahaksi kaiken omistamansa ja osti osakkeet. Nuoren johtajan sitoutuminen yhtiöön teki vaikutuksen Davis Leroyhin, ja tämä osoitti sen nimittämällä hänet yhtiönsä toimitusjohtajaksi.

Heistä tuli yhtiökumppanit, ja heidän työtoveruutensa kehittyi läheiseksi ystävyudeksi. Abel olisi ollut ensimmäisenä valmis myöntämään, että texasilaisen oli varmasti ollut vaikea hyväksyä puolalainen vertaisekseen. Abelilla oli ensimmäistä kertaa Amerikkaan tulonsa jälkeen turvallinen olo – kunnes hänelle selvisi, että texasilaiset olivat aivan yhtä ylpeää väkeä kuin puolalaisetkin.

Abelin oli edelleen vaikea hyväksyä, mitä oli tapahtunut. Jos Davis olisi vain uskoutunut hänelle, kertonut totuuden yhtiön taloudellisten vaikeuksien suuruudesta – sillä kenelläpä ei olisi ollut vaikeaa lama-aikana? – niin he olisivat voineet keksiä jotakin yhdessä. Oli ollut kuitenkin liian myöhäistä, sillä Davis Leroy oli jo saanut pankilta varoituksen, ettei hänen hotellinsa arvo kattanut enää pankin kahden miljoonan dollarin saatavia ja että hänen olisi järjestettävä lisävakuuksia, ennen kuin pankki suostuisi maksamaan seuraavan kuukauden palkat. Pankin uhkavaatimuksen kuultuaan Davis Leroy oli nauttinut illallisen tyttärensä kanssa hotellin ravintolassa ja vetäytynyt sitten 17. kerroksen presidenttisviittiin kaksi viskipulloa mukanaan. Tuntia myöhemmin hän oli avannut ikkunan, astunut reunukselle ja hypännyt. Abel ei unohtaisi koskaan, miten oli joutunut yhdeltä yöllä seisomaan Michigan Avenuen kulmauksessa ja tunnistamaan ruumiin, joka oli tunnistettavissa

Florentyna Rosnovski on nuori nainen, jonka juuret ovat Puolassa. Rosnovskilta ei puutu tarmoa eikä tahtoa – hän on päättänyt pyrkiä Yhdysvaltain presidentiksi. Apuna hänellä on hänen isänsä Abel. Vaan kuinka Florentyna Rosnovskin tavoitteen mahtaa käydä? Onko Yhdysvallat valmis ensimmäiseen naispuoliseen presidenttiin? Rosnovskin täytyy valmistautua myös siihen, että kaikki eivät ole valmiita naisen valtaan – ja että vastustajat ovat valmiita tekemään mitä tahansa estääkseen Rosnovskin suunnitelmat. Elämää sekoittaa myös rakkaus, jota suvun on vaikeaa hyväksyä.

“Tuhlaajatytär” on Jeffrey Archerin jännittävä menestysromaani, joka on jatkoa teokselle Kane ja Abel.

Jeffrey Archer (s.1940) on englantilainen kirjailija ja poliitikko. Hänet tunnetaan erityisesti “Clifton-kronikka” -kirjasarjasta, johon kuuluu seitsemän osaa. Archer on julkaissut kymmenittäin romaaneja sekä novellikokoelmia. Hän julkaisi esikoisteoksensa “Miljoonan dollarin petos” vuonna 1976.